

Arrest

nr. 260 671 van 15 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 maart 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2021 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 18 maart 2021 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.01.2021 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat mevrouw op 03.01.2010 naar België kwam samen met haar zoon H. en dochter K. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 28.09.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedure – namelijk bijna negen maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene dient op 01.10.2010 en 20.04.2011 een aanvraag 9ter in samen met haar kinderen. Beide aanvragen worden negatief afgesloten. Op 08.02.2012 dient zij een derde aanvraag 9ter in dit maal samen met haar echtgenoot. Dit is de eerste procedure van mijnheer. Ook deze aanvraag wordt geweigerd en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkenen betekend op 07.04.2016. Hun aanvraag 9bis, ingediend op 21.02.2014, wordt onontvankelijk afgesloten bij beslissing dd. 01.04.2014. Op 29.11.2017 dienen betrokkenen hun eerste aanvraag gezinshereniging in op basis van de partner van hun zoon. Deze aanvraag wordt geweigerd op 28.05.2018. Ook hun tweede, derde, vierde en vijfde aanvraag gezinshereniging op deze basis, ingediend respectievelijk op 04.06.2018, 03.07.2019, 03.01.2020 en 30.06.2020 worden negatief afgesloten respectievelijk op 03.12.2018, 07.06.2019, 26.06.2020 en 12.10.2020.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F, RvV, arrest 229048 van 20.11.2019).

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkenen verwijzen in hun aanvraag naar de uitspraken van de voormalige staatssecretaris dhr. Theo Francken en voormalig minister voor Asiel en Migratie, mevrouw De Block. Echter, allereerst merken we op dat noch dhr. Francken noch mevrouw De Block nog bevoegd zijn voor de materie Asiel

en Migratie waardoor betrokkenen zich dan ook niet nuttig meer kunnen beroepen op hun uitspraken. Bovendien konden betrokkenen in geen geval aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken en voormalig minister Maggie De Block enige rechtmatige verwachting ontleenen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend (RVV, arrest 230367 van 17 december 2019).

Het feit dat hun meerderjarige zoon H. de Belgische nationaliteit heeft verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM waarbij ze benadrukken dat zij samenwonen met hun Belgische zoon M. H. en dat zij materieel en financieel afhankelijk zijn van hun zoon aangezien zij over geen enkele bron van inkomen zouden beschikken en aangezien zij samenwonen met hun zoon. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen inderdaad samenwonen met hun (meerderjarige) Belgische zoon M. H. en hun (meerderjarige) dochter M. K. en haar zoon (hun kleinkind) H. Er worden echter geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige zoon. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij een loutere bewering dat zij volledig van hun zoon afhankelijk zijn omdat zij geen inkomen hebben en met hem samenwonen. Echter, het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32, RVV, arrest nr 246150 van 15 december 2020). Het loutere gegeven van samenwonen volstaat niet om de bijzondere afhankelijkheid aan te tonen. Wat hun meerderjarige dochter en haar zoon betreft, zij beschikken niet over enig verblijfsrecht en dienen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 30.11.2020. Betrokkenen kunnen er voor kiezen om samen terug te keren naar Armenië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden drie getuigenverklaringen voorleggen en dat ze verwijzen naar de diverse school-en integratieattesten die zij voorleggen bij huidige aanvraag 9bis. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan

te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Armenië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen toekomst meer hebben in Armenië en dat er daar geen systeem voorhanden zou zijn om hen op te vangen na hun jarenlange afwezigheid. Echter, het gaat hier om loutere beweringen die niet gestaafd worden door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers meer dan 50 jaar (voor mijnheer) en meer dan 48 jaar (voor mevrouw) in Armenië. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat er geen systeem voorhanden is om verzoekers op te vangen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren verder dat zij vrezen voor verstoting en discriminatie omwille van hun toebehoren tot een kwetsbare groep indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst en dat een terugkeer tot herbeleving zou leiden met alle nefaste gevolgen van dien doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor verstoting en discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt mevrouw geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen verwijzen naar de actuele situatie in Armenië (waar er momenteel zware vijandelijkheden zouden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabach en de omliggende districten). Deze verwijzing vormt echter geen buitengewone omstandigheid aangezien deze handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat zij zelf specifiek geraakt zullen worden omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken dat alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk zou afraden. Echter, dit element kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen en dus niet van

toepassing is op betrokkenen die over de Armeense nationaliteit beschikken. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, met name hun vrees op een ernstig en reëel risico om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen officiële inschrijving meer zou hebben in het land van herkomst en aldaar geen subjectieve rechten meer zouden bezitten, evenmin als een feitelijke woon en/of verblijfplaats. Echter, betrokkenen tonen niet aan dat zij niet terug in regel kunnen stellen met de administratieve gebruikelijkheden in hun land van herkomst. Temeer daar mevrouw in het bezit is van een geldig Armeens paspoort, afgeleverd door de Armeense autoriteiten ondanks haar afwezigheid uit Armenië. Betrokkenen tonen niet aan dat zij geen officiële inschrijving kunnen bekomen. Bovendien tonen betrokkenen niet aan waarom zij zich niet kunnen richten tot de Armeense ambassade te Brussel om via een eenvoudige contactname te informeren naar de nodige uit te voeren administratieve stappen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen roept verder als buitengewone omstandigheid het feit in dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke dienst bestaat waartoe verzoekers hun aanvraag zouden kunnen richten. Verzoekers dienen zich te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Gezien dit feit voor alle Armeense onderdanen geldt, kan dit niet ingeroepen worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien tonen verzoekers niet aan waarom het voor hen onmogelijk is om zich naar Rusland te begeven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van “gelijkaardige dossiers” en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkenen verwijzen naar een email van een DVZ medewerker waarin vermeld wordt dat een aanvraag 9bis indienen in het land van herkomst geen enkele zin heeft. Betrokkenen menen hieruit af te kunnen leiden dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard moet worden. Echter, uit de mail van de DVZ-medewerker blijkt enkel dat de gemeente een in België ingediende aanvraag niet in overweging neemt als betrokkenen in het buitenland verblijven, wat volkomen correct is, er dient namelijk een positieve woonstcontrole te gebeuren alvorens een aanvraag 9bis in België in overweging genomen wordt. We wijzen erop dat er wel degelijk de mogelijkheid bestaat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of land van verblijf maar dit is geen aanvraag 9bis maar wel een aanvraag op basis van artikel 9.2. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien impliceert het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie

plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens zijn verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal zijn verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkenen halen aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wensen te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Echter, deze Commissie vormde een onderdeel van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en vormde aldus een deel van het engagement van de toenmalige regering. We merken echter op dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kunnen betrokkenen zich dus niet meer nuttig beroepen op de Commissie voor Advies. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zouden zijn met het gerecht en over een blanco strafblad zouden beschikken en dus geen gevaar zouden vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en niet zouden sorteren onder de opsluitingsgronden zoals nader omschreven in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat zij uitstekend geïntegreerd zouden zijn, dat zij al lang ononderbroken en deels legaal in België zouden verblijven, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij al jarenlang legaal in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een uitstekende integratie, dat zij hun leven hier verder zouden willen opbouwen, dat hun integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat zij een uitstekend integratieparcours afgelegd zouden hebben, dat zij hemel en aarde bewogen zouden hebben om zich aan de Belgische normen en waarden aan te passen, dat zij nu goed Nederlands zouden spreken, dat zij vanaf hun aankomst ten zeerste werk gemaakt zouden hebben van hun integratie waarbij zich wel degelijk geprofileerd zouden hebben en niet onopgemerkt gebleven zouden zijn, dat hun integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij zouden kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat er sprake zou zijn van een tewerkstelling in het verleden, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij ten gevolge van hun open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil helpen en steunen, dat zij op zeer intense wijze zouden overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben, dat aan hun integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat onwrikbaar vast zou staan dat zij sociale banden met België hebben, dat mevrouw enkele deelcertificaten Nederlands voorlegt evenals haar certificaat Nederlands richtgraad 1, dat mijnheer eveneens enkele deelcertificaten Nederlands voorlegt en een inschrijvingsformulier Nederlandse taallessen, het attest van inburgering van mevrouw en hun attesten van niet-steunverlening door het OCMW) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM;

- Schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel;
- schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht;

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar

bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Verwerende partij heeft verzoekster haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis ww. onontvankelijk verklaard op basis van het ontbreken van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kon vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Verzoekster wenst te verwijzen naar stukken in haar inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde:

(...)

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekster is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie van verzoekster, haar dochter, haar kleinzoon, die alhier te Hasselt (België) geboren werd en met wie zij nog steeds samen wonen onder hetzelfde dak.

- Verzoekster is de stelling toegedaan dat verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft inzake een eventuele schending van art. 8 EVRM bij terugkeer van verzoekster naar Armenië en vandaar naar Moskou en/of Sint-Petersburg (Rusland).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster haar zoon Dhr. M. H., geboren te [...] (Armenië) op [...] samen met haar verzoekster naar België kwam - al inmiddels over de Belgische nationaliteit beschikt.

Uit het naar voren gebrachte attest samenstelling (aanvraag ab initio) van het gezin blijkt tevens dat verzoekster samen met haar zoon woonachtig is te [...]

Verzoekster en haar echtgenoot is materieel en financieel afhankelijk van haar zoon en zulks tot op heden.

Aangezien verzoekster en verzoeker over geen enkele bron van inkomsten beschikt, werden zij integraal onderhouden door hun Belgische zoon.

De relatie tussen verzoekster met haar Belgische zoon valt dus onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda- Muzinga/Frankrijk; § 68). "

Verzoekster is materieel en financieel afhankelijk van haar zoon Dhr. M. H., geboren te [...] op [...].

Dit gegeven werd niet afdoende onderzocht, temeer daar verzoekster en haar echtgenoot al reeds enkele jaren door hun gedoogd verblijf geen enkele bron van inkomsten hebben en het evident is dat hun Belgische zoon instaat voor hun zorg en bijstand.

- Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd tevens expliciet opgeworpen in de aanvraag ab initio:

[https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades en consulaten/belgische ambassades en consulaten in het buitenland](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland)

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoekster en haar gezin - tevens haar kleinkind die alhier geboren werd en alhier naar school loopt - hierdoor verhinderd zou worden om zijn schoolgang te kunnen continueren in het Rijk. Verzoekster staat tevens in voor de zorg en bijstand van haar kleinkind.

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

Bovendien staat het onstuitbaar vast dat het voor verzoekster en haar gezin - gelet op de schoolgang van het kleinkind - het voor verzoekers bijzonder moeilijk zou zijn om eerst naar Armenië te reizen en vandaar via Rusland voor een ongekende periode naar Rusland te verkasten, dewelke nefaste effecten zou sorteren op de verdere ontwikkeling van het minderjarig kleinkind.

De kinderen zijn immers niet in staat het onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land. Dat besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest gekend onder nr. 181193 van 24 januari 2017 in de zaak RvV X / II:

"Kinderen die al heel hun leven in België schoollopen en daardoor het Russisch schrift niet kennen, hebben een reden om een humanitaire verblijfsaanvraag (artikel 9bis Verblijfwet) in België in te dienen in plaats van met hun ouders te moeten terugkeren naar hun herkomstland, Rusland, om daar een verblijfsaanvraag in te dienen. De kinderen zijn immers niet in staat het Russisch onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land. Dat beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in arrest nr. 181.193 van 24 januari 2017. Volgens de RvV draagt de overheid mede een verantwoordelijkheid voor de integratie en het onderwijs van de kinderen nu de asielprocedure meer dan 6 jaar heeft geduurd en ook de 9bis-procedure meer dan 6 jaar heeft geduurd. De RvV beslist ook dat Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM onvoldoende heeft onderzocht, nu de kinderen een Belgische halfzus hebben."

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt. Verzoekster haar minderjarige kleinkind loopt alhier tevens voltijds naar het school. Het loutere feit dat zij thuis nog Armeens spreken en nog vrij jong zijn doet hieraan geen afbreuk. Zij wonen allen samen op hetzelfde adres.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van de minderjarige kinderen.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

- *Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.*

Verzoekers verblijven inmiddels al langer dan 11 jaar gedooft in het Rijk. Verzoekster werd zonder meer gedooft door verwerende partij op het Belgisch grondgebied. Verzoekster heeft ook parallel met haar kinderen tevens gedurende een lange periode wettelijk verblijf gekend in het Rijk, eveneens haar echtgenoot in casu verzoeker.

De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno- Karabakh en de omringende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet- essentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden. Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

De Raad stelde eerder al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vw omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen. Door de betekenis van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis Vw te verenigen tot omstandigheden die een gevaar voor het leven uitmaken of een schending van artikel 3 EVRM uitmaken, heeft de DVZ artikel 9bis Vw geschonden.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoekers eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen.

De situatie in Armenië is thans bijzonder onrustig en gevaarlijk.

Niettegenstaande dat verzoekers deze onveilige situatie niet hebben gehanteerd in hun verzoekschrift ab initio, waren deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande en aldus publiekelijk gekend.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- *Tot slot wenst verzoekster op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfswet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018.*

Het staat buiten kijf dat verzoekster samen met haar Belgische zoon Dhr. M. H., geboren te [...] (Armenië) op [...] naar België kwam en parallel dezelfde procedures volgde als haar zoon. Het is niet redelijk om van verzoekers te verwachten om terug te keren naar Armenië en hun Belgisch zoon - met wie zij een daadwerkelijk gezinsleven hebben opgebouwd en beleefd - achter te laten in België.

Verzoekster haar kleinzoontje is het Armeens niet afdoende machtig, noch heeft hij een band met Armenië. De stelling dat verzoekster zich bewust heeft genesteld in onwettig verblijf nadat hun verschillende verblijfsprocedures, die niet onredelijk lang geduurd hebben, negatief werden afgesloten kan absoluut niet als een afdoende motivering worden geacht.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis ww. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoekers om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg temeer verzoekster haar zoontje alhier geboren werd en tot op heden naar school loopt.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

1.1. Aangaande het verzoek tot schorsing

Dat verzoekers bij toepassing van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet de schorsing vorderen van de bestreden beslissing.

Dat de dadelijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel zal berokkenen aan verzoekers.

Dat de illegale toestand die een inherent gevolg is van de negatieve beslissing een voor verzoekers moeilijk te herstellen nadeel vormt voor verzoekers.

Dat alle elementen ontwikkeld in de feitenrelaas en in de middelen ten rechte, een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaken in hoofde van verzoekers en hun gezin.

Dat in afwachting van een uitspraak omtrent het annulatieberoep de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing dan ook dient opgeschort te worden gezien de nefaste gevolgen die de uitvoering zal hebben ten aanzien van verzoekers.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengen geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Waar verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

In een eerste middelonderdeel verwijzen verzoekers naar de e-mail van 21 juni 2019 en leiden hieruit af dat het indienen van een aanvraag 9bis in het land van herkomst geen zin heeft. Op basis van de voorgaande theoretische uiteenzetting en zoals uitdrukkelijk verduidelijkt in de e-mail, vereist artikel 9bis van de vreemdelingenwet inderdaad dat de betrokken vreemdelingen zich op het Belgische grondgebied bevindt. Met dit stuk tonen verzoekers echter op geen enkele manier aan waarom het voor hen zeer moeilijk dan wel onmogelijk is om een aanvraag in te dienen via de consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, overeenkomstig artikel 9 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betogen vervolgens dat er geen Belgische ambassade is in Armenië en zich derhalve naar Moskou zouden moeten begeven. In de weigeringsbeslissing wordt erkend dat er geen Belgische ambassade is in Armenië. Er wordt echter op gewezen dat dit feit geldt voor alle Armeense onderdanen en derhalve niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Door te betogen dat het bestaan van buitengewone omstandigheden aanvaard dient te worden en dat het feit dat alle Armeense onderdanen zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou hieraan geen afbreuk doet, blijkt dat verzoekers het oneens zijn met de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing. Hiermee tonen verzoekers echter niet aan dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Het gegeven dat het zich wenden tot de Belgische ambassade in Moskou praktische moeilijkheden inhoudt, betekent niet dat een dergelijke aanvraag onmogelijk zou zijn. Uit niets blijkt dat Armeense burgers in de praktijk zouden worden verhinderd om een visumaanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Moskou. Evenmin maken verzoekers aannemelijk dat het voor hen onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om die aanvraag in te dienen.

Verzoekers voeren tevens aan dat zij reeds 10 jaar in België wonen. In de weigeringsbeslissing motiveert verweerder echter dat elementen van lang verblijf niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Verzoekers tonen niet aan dat deze beoordeling in hun situatie kennelijk onredelijk is. De stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan dat er in hun geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo tonen zij geenszins concreet aan waarom het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen.

Verzoekers voeren tot slot aan dat hun kleinzoon woonachtig is in België, dat hij geen banden heeft met Armenië en de Armeense taal onvoldoende machtig is en alhier school loopt. De Raad dient op te merken dat verzoekers deze elementen thans pas voor het eerst aanvoeren. Verzoekers kunnen derhalve verweerder niet ernstig verwijten omtrent deze elementen niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoekers op dit element een antwoord wensen, herinnert de Raad eraan dat hij voor een beoordeling zich niet in de plaats mag stellen van de bevoegde administratieve overheid, in dit geval de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.4. Waar verzoekers zich beroepen op de schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat, om te kunnen besluiten tot een schending van deze bepaling, er in ieder geval dient te worden aangetoond dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoekers in hun land van herkomst een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Loutere beweringen volstaan in dit opzicht niet.

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar het conflict in Nagorno-Karabach en de omringende districten. Zij betogen dat Belgen ten sterkste worden afgeraden om zich te begeven naar de contactlijn en dat de situatie in Armenië thans bijzonder onrustig en gevaarlijk is. Met hun betoog gaan verzoekers er echter aan voorbij dat de bestreden beslissing motiveert dat er geen persoonlijke bewijzen worden geleverd waaruit kan worden afgeleid dat zij specifiek geraakt zullen worden omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. Ook in hun verzoekschrift beperken verzoekers zich tot algemene beweringen betreffende de situatie in Armenië. Verzoekers laten na om concrete, op hun persoonlijke situatie betrekken feiten aan te brengen. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233;

RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een schending van het voormeld artikel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoekers nooit eerder gemachtigd werden tot een verblijf op het grondgebied. Het gaat *in casu* om een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

In de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoekers samenwonen met hun zoon, die de Belgische nationaliteit bezit, hun dochter en hun kleinkind. Verzoekers betogen dan wel dat zij materieel en financieel afhankelijk zijn van hun zoon, doch er wordt in de bestreden beslissing op gewezen dat deze stelling niet onderbouwd wordt met enig begin van bewijs. Daarenboven wordt gemotiveerd dat het loutere gegeven dat verzoekers samenwonen met hun zoon, onvoldoende is om te kunnen besluiten dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie. Wat betreft de gezinsband met hun dochter voeren verzoekers geen concrete elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat zij een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met hen onderhouden. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers een beschermenswaardig gezinsleven onderhouden met hun meerderjarige kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat zij een gezinsband onderhouden met hun kleinkind, wordt het bestaan van een gezinsleven tussen kleinkinderen en grootouders aanvaard indien deze laatsten een

betekenisvolle rol spelen in het leven van de kleinkinderen (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, *Marckx v. België*, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, *Bronda v. Italië*, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, *Boyle v. Verenigd Koninkrijk*). Er worden door verzoekers geen concrete elementen aangevoerd waaruit blijkt dat verzoekers effectief een dergelijke rol vervullen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT